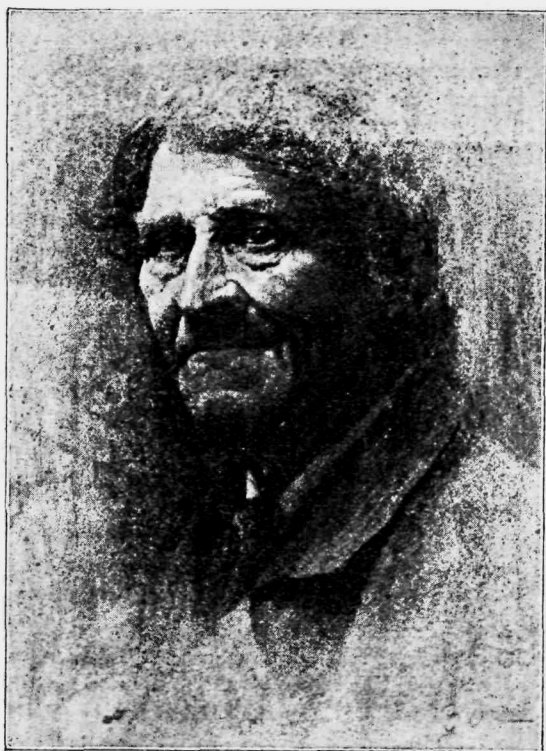

Ε. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Σπουδή

★ PIERRE BARBIER ★

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ *)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΛΟΥΙΖΑ μόνη

ΛΟΥΙΖΑ. Ναί, πήγαινε· απόφυγε τὸ βλέμμα μου.

Ἐσκέφθην πρὸς στιγμήν νὰ καταφύγω εἰς τὴν προδοσίαν. Ἀλλ' ἡ δοκιμασία ἦτο πικρά. Δὲν τὸ ἐπραΐσα. Ἐνθυμήθην ἀμέσως ὅτι εἶμαι μήτηρ. (Θεωροῦσα πρὸς τὸ δωματίον ὅπου εὐρίσκεται τὸ τέκνον της). Προσφιλή ὄντα! Ὁ μόνος σκοπὸς μας εἶνε νὰ τὰ καταστήσωμεν εὐτυχὴ καὶ ποτὲ νὰ μὴ μάθωσι τί πράττουμεν δι' αὐτά. (Σπογγίζει ἐν δάκρυσιν, εἶτα ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν). Ναί· τὸ καθήκον μου ἦτο ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλον. Ἀλλὰ τί θὰ συνέβαινε; Ἡ ὀργή μου θ' ἀπέβαινε καὶ διὰ τοὺς δύο μας ἀπαισίαι. Ὅταν ὁ ἀνὴρ, κακὸν τι πράξαας, αἰσθάνεται ὅτι καὶ κρίνει κακῶς, τότε ἀποφεύγει τὴν οἰκίαν. Ἀλλ' ἔστω. Ἀρκεῖ ὅτι ὁ Πουζέ συναισθάνεται τὸ σφάλμα του, ἀρκεῖ ὅτι ἠρυσθῇ. Ἐν τούτοις, πόσῃ ἀνάγκῃ ἔχω τοῦ ἔρωτος πρὸς ἐπιστήριξίν μου; Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ συζύγου μου μ' ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδίαν μου. (Μετὰ πικρίας). Ἀλλ' ἐμὸν! Τοῖς διδόν-

*) Συνέχεια.

μεν τὰ πάντα. Τὰ πάντα δι' αὐτοὺς θυσιάζουμεν καὶ ὅμως ἐκ τῶν θλιβερῶν μας τούτων ἐρώτων δὲν εὐχαριστοῦνται, ταχέως ἀποκόμνουν καὶ ἀπογοιτεύονται. Ἡ τρυφερότης τῶν γυναικῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνε τόσο ματαία καὶ πρόσκαιρος! Καὶ ὅμως αὐτοὶ μὲν παρέρχονται, ἡμεῖς δὲ μένουμεν, καὶ ὅταν βραδύτερον ἐπέλθῃ τὸ γῆρας, τότε χειροκροτοῦμεν τὸν ἑαυτὸν μας διότι ἐκλείσαμεν ἄλλοτε τοὺς ὀφθαλμούς. Τί λυπηρὸν πρᾶγμα μὲν ταῦτα ν' ἀναγινώσκῃ κανεὶς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός. Εἰς μάτην ἡ σύζυγος παλαίει διὰ νὰ φανῇ πιστὴ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις της, εἰς μάτην προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν θέσιν της, νὰ εἶναι οἰκονόμος, νὰ τιμᾷ τὴν συζυγικὴν ἐστίαν, νὰ ζῇ τέλος πάντων ὡς γυνὴ τιμὴ καὶ ἐνόρετος. Εἰς μάτην! Ὅπου ἡ καλλονὴ ἐπιβάλλεται καὶ ἐσπάζει, ἐκεῖ ἡ ἀρετὴ δὲν τιμᾶται, δὲν εἰσακούεται. (Μετὰ περιφρονησεως). Καὶ εἶσαι σύ, ὦ κόρησσα, ναί, σύ τις ὁποίας τὰ ὠρεῖα χαρακτηριστικὰ ἔκαμν τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ συζύγου μου νὰ βλέπουν ῥυτίδας ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. Ἐταίρα! Καὶ εἰμ' ἐγὼ ἐκεῖνη, ἥτις πληρώνουσα τὸ φίλημά σου, ἀπεγυμνούμενη εὐχαρίστως διὰ νὰ σε ἀπαθανάτισω καὶ ἐπώλουν εἰς εὐτελεῖς τιμὰς, χωρὶς κανέν εἰς τὴν ψυχὴν μου παράπονον, ὅλα τοῦ παιδιοῦ μου, ὅλα τοῦ γάμου μου τὰ κοσμήματα. Καὶ τίς εἶδεν εἰς ποίαν ἀνόητον κόρην θὰ ἐπώληθησαν οἱ πτωχοὶ μου ἐκεῖνοι θησαυροί, τοὺς ὁποίους ἡγόρασεν ὁ Ἰουδαῖος. ὦ Ἱερουσαλὴ! Ἐπώλησα τὰ κοσμήματα τῆς μητρός μου, ναί, διότι ἀνήκον εἰς τὴν μητέρα μου. Καὶ ὅλα ταῦτα διατί; Διὰ σέ, ὦ ἔρως, διὰ σέ, ὦ πίστις, ὦ τιμιότης, ὦ χίμαιρα. Καὶ σύ, ὦ κόρησσα, ἐκολακέυεσο πιστεύουσα ὅτι ἀντὶ τοῦ κοινοῦ τάφου θὰ σοὶ ἀπέδιδον τὴν ἀθανασίαν. Ἀλλ' ὅχι... ὅχι...! Ἀρπάξει σφύριον προχωρεῖ καὶ ἀνεγείρει τὸ κάλυμμα) θὰ σε κταστρέψω (Ἐν ἐνδοιασμῷ θεωροῦσα τὸ ἀγαλμα). Καὶ ὅμως δὲν δύναμαι. Εἶνε τόσο ὥραϊον! (Τὸ σφύριον καταπίπτει ἀπὸ τὰς χεῖρας της)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΛΟΥΙΖΑ, ΙΟΥΛΙΑ, ὁ ΔΟΥΞ, εἰς ὑπηρετίας.

ΛΟΥΙΖΑ. Κάποιος ἔρχεται.

ΔΟΥΞ (εἰσερχόμενος). Ὁ κύριος Πουζέ... εἶνε ἐδῶ;

ΛΟΥΙΖΑ. Δὲν εἶνε ἐδῶ... ἐξῆλθε.

ΔΟΥΞ (δεικνύων τὴν Ἰουλίαν, ἥτις φαίνεται ὀλίγον ὀπισθεν αὐτοῦ). Ἡ κυρία δύναται νὰ τὸν ἀναμῇ ἐδῶ;

ΛΟΥΙΖΑ (Μετὰ κινήσεως ἐμφαινοῦσης συγκατάθετον). Μά... (ἀναγνώριζουσα τὴν Ἰουλίαν) Αὐτή... Πάλιν αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

(Ἡ Ἰουλία κάθηται πρὸς τὰ δεξιὰ. Φαίνεται δὲ λίαν ἐξηρησμένη).